

Carola Goldkuhl

JOHN ERICSSONS BREVVÄXLING

Fru Carola Goldkuhl har under ett mångårigt arbete förtecknat John Ericssons brev och lämnar här en första sammanfattning av dessa studier.

»It was the declared wish of John Ericsson, that I should tell the story of his life», skriver John Ericssons mångårige vän, överste William Church, i företalet till sin stora biografi *Life of John Ericsson*. Biografin bär tryckåret 1890, året efter John Ericssons död, och måste alltså ha påbörjats under dennes livstid. Church berättar, att han haft till sitt förfogande mer än 1200 »papers» — dokument av många skiftande slag. Han hade dessutom sina egna personliga minnen av sin vän och mängder av förstahandsuppgifter från de många, som stått John Ericsson nära eller varit hans medarbetare. Från och med 1860 är John Ericsson också noga med att förvara allt av värde, inte minst breven, före denna tid finns betydligt mindre.

Church berättar, att han en dag till sin förskräckelse fann, att John Ericsson hade förstört dagböcker, anteckningar, ritningar, utkast, brev etc, »the story of Ericssons life for half a century» som Church uttrycker det. Allt detta hade varit prydligt inbundet i röda marokängband, som fyllde hyllmetrar i John Ericssons rum — en dag fann Church, att endast pärmarna stod kvar! Men John Ericsson ville inte, att eftervärlden skulle få ta del av sådant, som han misslyckats med och själv ville han helst inte blicka tillbaka. Hans fantasi lekte ständigt med *nya* projekt, som hans vältränade hjärna sedan fick ta hand om och göra något av.

Church hade dock tillräckligt material för att kunna ge en ytterst initierad och fyllig bild av John Ericssons liv och verk — i Amerika. De många åren före denna tid blev med nödvändighet mera summariskt behandlade.

Angående John Ericssons barndoms- och ungdomsår har han säkert haft sin väns egna berättelser att följa men vi vet dock, att han efter John Ericssons död sökte att få upplysningar även från släkten i Sverige. I Aftonbladet för maj 1878 offentliggjorde John Ericssons son Hjalmar Elworth ett långt brev från sin far, däri denne utförligt berättar om den goda uppfostran som hans föräldrar, trotsande mödor och uppoffringar, lyckades ge sina båda begåvade söner. Detta brev återger Church in extenso.

Church har givit 35 sidor av sin biografi åt John Ericssons barndom och ungdom, 64 åt Englandstiden, allt det övriga av sammanlagt 640 sidor skildrar John Ericsson i Amerika. Disproportionen är, efter vad som ovan antytts, lätt att förklara. Det är först efter 1901,

då de 97 breven till vännen och »arbetskamraten» under Englands-tiden, greve Adolf von Rosen, blivit tillgängliga för forskningen som dessa 13 för John Ericsson så viktiga år i England kunnat få sin allsidiga belysning.

Bland de brev, som Church haft tillgång till, fanns en mångfald sådana till John Ericssons många vänner i England och Amerika, alla dem, som han flitigt brevväxlade med. Det är svårt att tänka sig, hur denne fantastiskt upptagne »ingenjör» — han tyckte om att kallas så — överhuvud taget hann med att skriva sådana mängder med brev — för hand. Church berättar bl.a. om ett »oräkneligt» antal till en enda person, Mr Gustavus Vasa Fox. När John Ericssons mångårige vän, advokaten och journalisten John Sargent, vid olika tillfällen inte befann sig i New York, stod de båda vännerna i den livligaste brevväxling. Detta endast två exempel.

Church återger in extenso en hel del brev till olika personer, vilka således tack vare honom kommit till vår kännedom. Var finns dessa brev nu? Förfrågningar till Amerika från svensk sida har hittills givit ett ganska klen resultat. Emellertid vet vi nu, att American Swedish Historical Museum i Philadelphia innehar en del originalbrev, bl.a. till Sargent.

Efter John Ericssons död kom en mindre del av hans korrespondens, några av hans personliga tillhörigheter samt delar av hans efterlämnade förmögenhet över till Sverige. I sitt testamente hade han inte glömt sin son, sin systers barn och de gamla trogna vännerna von Rosen och Adlersparre.

John Ericsson hade under 60- och 70-talen haft mycket goda inkomster — i breven hem säger han sig vara miljonär — men under de 10—15 sista åren av hans liv smälte förmögenheten ihop högst väsentligt. Han hade då egentligen inga inkomster men lade istället ut jättesummor på sina »solförsök» och stora publikationer, som han själv bekostade m.m. Inte minst gick pengarna till hjälpbehövande av olika slag, främst naturligtvis i Sverige. Hans goda hjärta förnekade sig aldrig. Men han ville, åtminstone då han gav större summor, att detta skulle bli känt av den stora allmänheten. »Övermåttan barnsligt, men sådana äro ju genierna», säger vi med en axelryckning. Men John Ericsson hade aldrig varit främmande för en god reklam — den hårda nödvändigheten hade väl från början tvingat honom därtill — och man kan också spåra en viss sentimental inställning. Han trodde — och det med rätta — att man därhemma endera visste så

litet om honom eller också missförstod hans avsikter och nu ville han visa, att han ännu var en *svensk* till själ och hjärta, att det gått honom väl i händer och att han hedrat sitt äktsvenska namn. Kanske gjorde också hans självtagna isolering på äldre dagar sitt till, att hans sinne för proportioner i någon mån grumlades.

En generalinventering av i Sverige befintliga brev från John Ericsson har givit ett ganska gott resultat (Se tabell I, 2). Men säkerligen finns det ännu både institutioner och enskilda, som innehar sådana brev. Ett upprop i pressen gav inte mycket — kanske kan denna artikel ge mera!

Breven till
von Rosen.

Då John Ericsson förstörde sin korrespondens från tidigare år anade han inte, att hans vän Adolf von Rosen så troget bevarat de brev John Ericsson skrivit till honom under alla år av varm vänskap. Inte minst betydelsefulla är breven från den tid då det unga geniet med ungdomlig entusiasm och seg ihärdighet stred en hopplös strid mot den benhårda konservatismen i dåtidens England. Inte ett ögonblick gav han tappt, inte ens då han — utfattig — halvårsvis satt fast i gäldfängelserna utan möjlighet att göra sina »inventioner» inkomstbringande.

Under flera perioder på 20- och 30-talen var löjtnant von Rosen John Ericssons patentombud och trogne medarbetare. I England, Frankrike och Belgien försökte han göra pengar av vännens många uppfinningar, som under dessa år kom på löpande band. Enorma summor gick emellertid åt till de olika experimenten, von Rosen och John Ericsson levde på växlar och hade ofta inte pengar till de dagliga behoven. Det var ett hårt liv. 1829 såg det ut att ljusna. Vid den stora lokomotivtävlingen vid Rainhill hade John Ericssons lokomotiv Novelty under flera dagar segrat överlägset över Stephensons Rocket. Priset, 9 000 kr., hägrade — då brast en liten maskindel och Novelty måste dra sig ur tävlingen. Det var ett fruktansvärt slag, ty stora summor stod på spel — varifrån taga dem?

Men John Ericsson gick vidare och nu skapade han propellern. Därmed fick von Rosen och han en verklig nyhet att arbeta med och den avhandlas i många brev vännerna emellan. Inte minst de av John Ericsson byggda båtarna Francis B. Ogden och Robert F. Stockton gav anledning till en livlig korrespondens.

De allra första intrycken av Amerika delger John Ericsson von Rosen i ett brev, skrivet endast en vecka efter ankomsten dit. De 18 breven därifrån t.o.m. 1842 äro ur många synpunkter intressanta, då

John Ericsson som vanligt är alldeles oförbehållsam i sina uttalanden till sin vän. Bl.a. har han mycket snart kommit underfund med kapten Stockton, vilken senare ifråga om krigsfregatten Princeton skulle avslöja sitt verkliga jag. Stocktons gemena brott mot all anständighet har Church ägnat ett helt kapitel. Troligen är denna affär utan motstycke i något lands historia.

Efter 1842 finnes inget brev till von Rosen förrän 1865, vad nu detta kan bero på. Men från denna tidpunkt och ända till 1886, då von Rosen dog, skriver John Ericsson åtminstone ett brev om året, samtidigt som han sänder vännen ett avsevärt penningbelopp. Detta anser han vara en ringa avbetalning på den stora tacksamhetsskuld han står i till den »ädle och trogne vännen», som så uppmuntrande stått vid hans sida under de svåra åren i England. Brevet av den 17 september 1886 är det sista före von Rosens död.

Det största antalet brev, som John Ericsson skrivit till en enda person i Sverige, innehålles i den samling, som av kommendör Adlersparres efterlevande deponerats på Kungl. Biblioteket. Axel Adlersparre, som vid fregatten Norrköpings besök i New York i juni 1862 blivit mycket älskvärt mottagen av John Ericsson, och då gripits av den allra största, man frestas säga devota beundran för denne, blev sedan under många år en trogen förmedlare av John Ericssons planer och förslag. För honom var John Ericsson det absoluta geniet, som skyhögt höjde sig över alla andra och vars minsta vink det ålåg honom — Adlersparre — att efterkomma.

Ur krigshistorisk synpunkt är denna brevsamling synnerligen givande inte minst därför, att alla Adlersparres svar till John Ericsson också finns bevarade. Man kan alltså läsa dem samtidigt och få en mycket detaljerad inblick i den hätska strid, som på mitten av 1860-talet fördes inom regering, riksdag och press ifråga om de flott-typer, som borde komma till användning för Sveriges försvar. John Ericsson hade ju efter Monitors seger på Hampton Roads fått världsrykte såsom en suverän nydanare inom marinen och med sitt varma intresse för fosterlandets försvar hade han genast erbjudit sina tjänster. Han var villig att offra allt — tid, pengar, arbete för att göra Sveriges kustförsvar mot arvfien Ryssland så effektivt som möjligt.

Såsom chef för Sjöförsvarets kommandoexpedition var Adlersparre sjöminister Baltzar von Platens närmaste man och även denne blev en ivrig förkämpe för John Ericssons förslag. Vid riksdagen 1865—1866 lyckades han också driva igenom de flesta av dem. Han

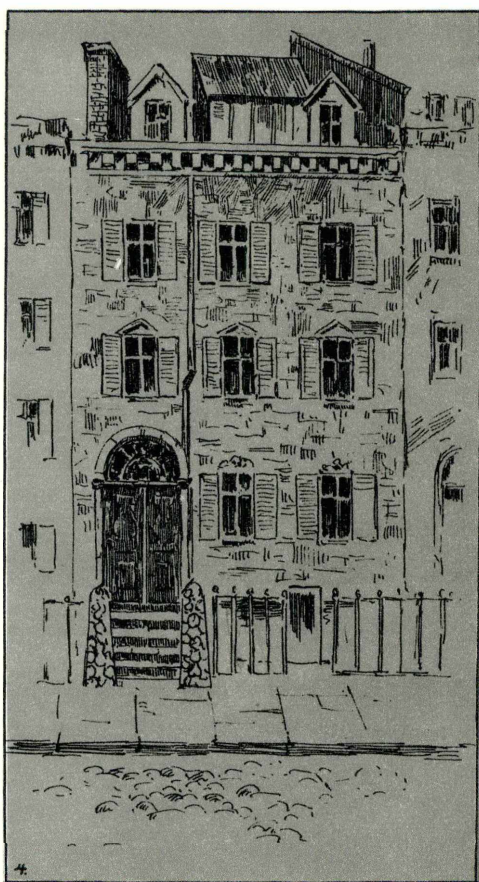
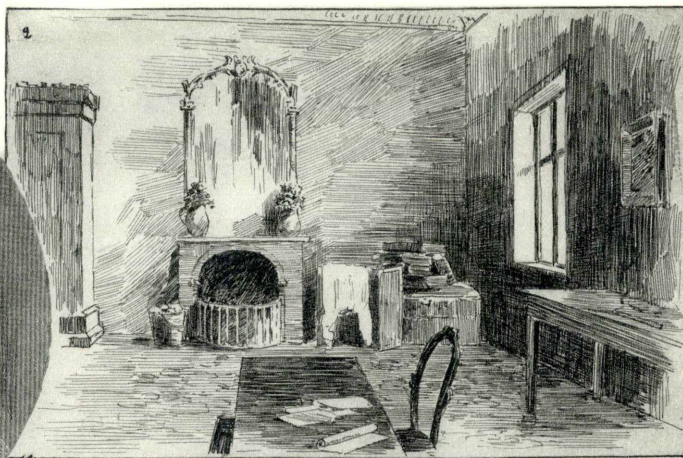
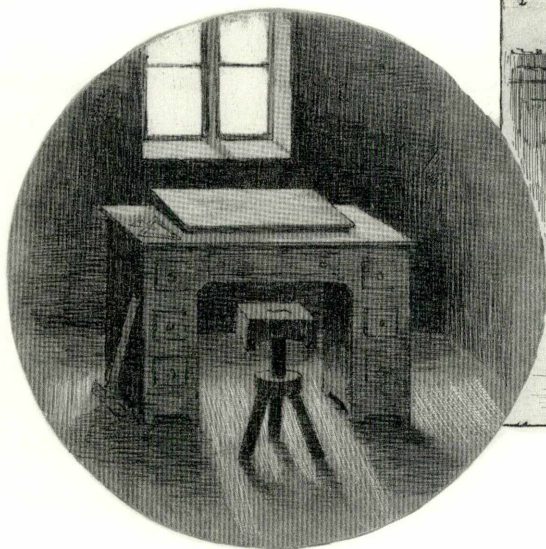
Breven till
Adlersparre.

hade dock en hel rad motståndare, vilka i pressen och annorstädes spydde ut sin galla över honom, Adlersparre och John Ericsson. Under det att konung Carl XV stod på von Platens sida var prins Oscar hans svurne motståndare. Om detta skriver en brorson till John Ericsson, sedermera landshövdingen i Jämtland John Ericson, till sin farbror i New York: »Prinsen är en motståndare till Monitor-systemet och vårt kustförsvar i allmänhet och lärer svårligen glömma, att striden om stora och lilla flottan kostade honom hans ställning inom sjöförsvaret, enär Platen och Adlersparre vid reorganisationen naturligtvis icke kunde tåla att motarbetas av en Prins' oberättigade inflytande utan helt enkelt kastade honom ur vägen och togo från honom varje slags befattning med sjövapnets angelägenhet.»

John Ericsson, som under alla åren i Amerika höll sig med ett antal svenska tidningar, vilka han noga genomläste, tog hårt vid sig av denna strid. Förstod man då inte därhemma i hans älskade fosterland, att han inte talade i egen sak — det var ju Sverige och dess försvar han ville tjäna!

Ibland kan det hända, att också andra saker avhandlas i John Ericssons brev. Han sänder t.ex. ofta till Adlersparre artiklar och genmälen, som han ber denne översätta och införa i svenska tidningar. Det kan bli många diskussioner om detta. Han är mycket belåten med Adlersparres översättningar, som han finner charmanta. När han på 70-talet på allvar tar itu med sina astronomiska forskning, kommer han vid flera tillfällen i konflikt med den svenska vetenskapen och skräder inte orden, sin vana trogen. Adlersparre får då försöka dämpa ned det värsta. Gång på gång återkommer John Ericsson i breven till den tacksamhet och den glädje han känner över att ha en så trogen och förstående vän i Sverige. Ju äldre han blir, desto mer glesnar vännernas skara. Med den uppriktigaste vänskap håller han fast vid de gamla.

Någon gång på 50-talet skrev en mr Headley i Amerika en bok med titeln *The miner's boy* — en sorts biografi över John Ericsson. I ett brev till Adlersparre kallar John Ericsson den »a juvenile book» och vill högst ogärna, att den översattes till svenska, som Adlersparre föreslagit med den motiveringen, att det i Sverige inte existerade någon som helst berättelse om John Ericssons liv. John ställer sig till en början alldeles avvisande men Adlersparre är envis och till slut ger han med sig. För att göra boken mer värdefull gör han — ur minnet — en uppställning av sina dittills viktigaste uppfinningar, vilka fo-

Entrén till John Ericssons hem vid Beach Street 36 i New York samt interiörer från hans arbetsrum. — Teckningarna äro utförda av C. Hedelin år 1889 och tillhöra Tekniska Museet.

New York den Juli 1876

Min gode Gärnare!

I händerna den älskade
genar - förtagna resan ut vester,
så innerligt jag ett rekommendations-
bref, hvilket utom tillförlitlig rekommenda-
tion till dig i tillfälle se och granska
allt den "Lunken". Mina rekommenda-
tionsbref hafva hithills alltid givit
börande utmärkt afvärdning.

Den kommer att jag genom Taylor
givit en kopia af Centennial broschy-
ren till Nya dagligt Allhandels Kommu-
nalt. De påtänkta bryfven som
dig till sagde tillmin, torde således
vara ifrågasatt.

Med varm tillgifvenhet.

J. Ericsson

gas till texten. Boken får titeln John Ericsson och Etthundra af hans uppfinningar. Löjtnanten vid flottan O. Stackelberg erbjuder sig att gratis göra översättningen, boken bindes i ett prydligt rött band med guldtryck och delas sedan ut gratis till riksdagens alla ledamöter, till barnen i Sveriges skolor etc. Denna bok diskuteras i en hel del brev mellan John Ericsson och Adlersparre. Uttrycket »the miners boy» tycks emellertid till en viss grad ha tilltalat John Ericsson, ty han använder det sedermera flera gånger i sina brev.

Korrespondensen med Adlersparre sträcker sig över åren 1862—1878 och kulminerar under året 1867 med inte mindre än 44 brev, alltså nästan ett brev i veckan. Det sista brevet skrevs den 23 maj 1878. Den 16 juni samma år dog Axel Adlersparre. De första breven i samlingen är skrivna på engelska, men då John Ericsson en dag kommit underfund med att hans sekreterare kunde kopiera även hans svenska koncept, övergick han med glädje till detta språk. »När hjärtats språk skall användas, skriver jag helst på svenska», yttrade han en gång och att hans hjärta var med i varje brev han skrev hem till Sverige är inte att misstaga sig på.

Samuel Taylor hette en engelsk yngling, som tagit sig över till Amerika som skeppspojke på en båt och som 17 år gammal kom i John Ericssons tjänst som hans sekreterare. Sällan har en trognare, mera pålitlig man tjänat sin beundrade husbonde än han. De brev han skrivit med sin vackra och tydliga handstil bör betraktas som våra dagars maskinskrivna brev.

John Ericsson förde sin vidlyftiga korrespondens i Amerika på så sätt, att han själv skrev brevet och sedan lät Taylor kopiera det. I den mån han fann sitt eget koncept mer eller mindre oläsligt, sände han istället kopian, sedan han signerat den och ofta gjort ett tillägg. Men det kunde också hända, att han lät Taylor sända kopian och signera brevet — dennes »J. Ericsson» blev med tiden så gott som fullständigt likt originalet. Ifråga om den stora brevväxlingen med Axel Adlersparre finnes nu på KB inte mindre än 93 kopior av John Ericssons originalbrev. De ha antagligen kommit till Sverige efter hans död, liksom andra kopior, förvarade i olika institutioner.

Till de två ovan anförda brevsamlingarna måste också läggas en tredje: breven till släkten hemma i Sverige. (Se tabell 3.) Tyvärr är de rätt fåtaliga, men det har säkert funnits många, många fler. John Ericsson skrev t.ex. regelbundet till sin beundrade mor men endast några få av de breven finns bevarade. Sophie Ericsson bodde under

Breven till
släkten i Sverige.

senare delen av sitt liv hos dottern och mågen i Medelplana prästgård på Kinnekulle men de brev, som hon fick där och säkert gömde och bevarade till sin död 1856, försvann antagligen, då prästfamiljen efter prostens död gjorde den långa flyttningen först till Hornsund i Södermanland och sedan, vid den unga godsägaren Emil Trotzigs bortgång, till Torshälla, där den sedan blev bofast.

Till denna lilla stad gick många av John Ericssons brev under nära 30 år. När systemen prostinnan Odhner dog 1870, fortsatte han att skriva till hennes barn och barnbarn, alltid med samma varma intresse. Han hade aldrig sett någon av dem men han visste allt om dem och kände ett starkt ansvar för dem. Utan hans ekonomiska bistånd hade de stått sig slätt men han glömde dem ej och var ivrig att få veta, hur mycket han skulle sända för att de skall ha det gott.

Med stort intresse följde han systersonen Clas Odhners, den blivande riksarkivarien, akademiska studier och var glad och tacksam, när denne sände honom sina historiska arbeten, som han beundrade. »Glöm icke att sända det tal, som din bror kommer att hålla i Svenska Akademien», skrev han en dag till Sophie Trotzig, som han underhöll en livlig brevväxling med.

Korrespondensen mellan John Ericsson och hans son, överdirektör Hjalmar Elworh, är ur många synpunkter intressant. Då jag i förra årets Dædalus skildrat dennes livs historia och hans förhållande till fadern, avspeglad i brevväxlingen dem emellan, förbigår jag den här. Däremot måste något sägas om John Ericssons brev till brodern, friherre Nils Ericson och dennes söner.

De båda bröderna, så lika i mycket men ändå så olika, hade ju under barndoms- och ungdomstiden så att säga gått i par, men då John lämnade Sverige, bröts kontakten dem emellan så småningom. Under Johns första Engelsår skrev de till varandra — det vet vi av breven till von Rosen — och Nils' besök i England, då John satt i det första gäldfängelset och var djupt deprimerad, blev till stor glädje för denne. Brev växlades också senare men högst få finns bevarade. Som bekant kunde John aldrig förlåta sin bror, att han tog bort det ena s-t ur familjenamnet, då han adlades 1854. Detta kan synas vara en bagatell men John uppfattade det tyvärr inte så.

Till Nils' söner, sedermera landshövdingen John Ericson och generalen Carl Ericson skrev farbrodern i Amerika många vänliga och intresserade brev. Carl Ericson hade efter sin äventyrliga tjänstgöring vid en fransk armé i Mexiko, där han bl.a. blev dödligt sårad, besökt

sin farbror i New York. Hans militära äventyr har säkert i hög grad tilltalat John Ericsson. Det fanns hos brorsonen mycket av den dådlystnad och det käckä övermod som han själv ägt vid samma ålder.

John Ericsson skrev ett synnerligen klart, koncist och effektivt språk, även på svenska. Fastän han inte varit i Sverige på nästan en mansålder, sällan eller aldrig kom i tillfälle att tala svenska och inte läste svenska böcker, endast tidningarna hemifrån, är det beundransvärt, att han kan uttrycka sig med en så elegant ledighet. Och aldrig ett stavfel, ett oklart uttryck eller en felaktig vändning. Han är också mycket noga med att allt skall vara fullt korrekt, det framgår av de många instruktioner han ger sina båda »översättare» Hjalmar Elworth och Axel Adlersparre. Han t.o.m. förmanar en av dem att bättra på hans kommatering, som han tror är »jemmerlig». Han är då 81 år!

640 brev kan tyckas inte vara så mycket, då ett så långt, händelserikt och betydelsefullt liv som John Ericssons skall belysas, men trots allt får man i dem en ganska god bild framför allt av uppfinnaren och geniet John Ericsson. Det vore i högsta grad önskvärt, att dessa brev gjordes tillgängliga för den stora allmänheten innan de — vilket i några fall är fara värt — blir omöjliga att dechifrera.

*Tabell 1. Institutioner och arkiv som innehå
brev från John Ericsson.*

Kungl. Biblioteket, Stockholm	365 st.
Riksarkivet, Stockholm	10 »
Kungl. Vetenskapsakademin, Stockholm	1 »
Krigsvetenskapsakademin, Stockholm	1 »
Nordiska Museet, Stockholm	6 »
Tekniska Museet, Stockholm	65 »
Göteborgs Stadsbibliotek	110 »
Norrköpings Stadsbibliotek	4 »
Universitetsbiblioteket, Uppsala	2 »
Universitetsbiblioteket, Lund	9 »
Släktarkiv	57 »
Hos enskilda personer och avtryckta i tidningar	10 »
Summa	640 st.

*Tabell 2. Alfabetisk förteckning på personer och institutioner,
som erhållit brev från John Ericsson.*

	<i>Antal</i>	<i>År</i>	<i>Förvaras</i>
Kommendör Axel Adlersparre, Stockholm	243	1862—79	KB
—»—	1	1869	VA
Fru Sofie Adlersparre, Stockholm	3	1870—82	KB
Fröken Sofie Adlersparre, Stockholm	1	1888	KB
Aftonbladets Redaktion, Stockholm	4	1870	KB
Arbetareföreningen i Stockholm	1		KB
Kapten A. C. Behm, Östersund	1	1888	KB
Herr G. B. Beijer, Karlstad	1	1867	GSB
Herr Gustaf Adolph Berg, Trondhjem	1	1874	KB
Herr Jacob Björklund, Göteborg. Sekr. i Kungl Vetenskaps- och Vitterhets- Samhället	2	1880	KB
Konsul Christian Börs, New York	1	1880	f.d. envoyé A. C. Schönmeyr, Sthlm
Löjtnant d'Ailly, Stockholm	1	1863	KB
Professor H. T. Daug, Uppsala	1	1877	UB Oscar Alins saml.
Stipendiat Harald Dillner, Nora	1	1877	KB
Brukspatron Gustaf Ekman	1	1867	KB
Överdir. Hjalmar Elworth, Stockholm	6	1878—87	KB
—»—	61	1877—87	TM
—»—	1	1880—	NM
—»—	4	1877—85	NSB
Fru Sofie Ericsson, Trollhättan	1	1842	Ing. T. Fahlman, Sthlm
—»—	1	1823	SLA
—»—	1	1818	Aftonbladet 17/9 1890
—»—	1	1821	Filipstads tidn. 3/12 1889

	<i>Antal</i>	<i>År</i>	<i>Förvaras</i>
Landshövding John Ericson, Östersund	10	1870—83	SLA
Överste Nils Ericson	8	1856—68	SLA
Kapten Verner Ericson	1	1882	KB
Överste Carl Ericson, Skövde	2	1865—87	KB
Fil. Dr M. Falk, Uppsala	1	1879	KB
Filosofiska Fakultetens Decanus, Lund	3	1865—69	KB
—»—	6	1868	LUB
Mr. Gustavus V. Fox (avskrift av J. E:s sekr. Taylor)	1	1867	GSB
Redaktör Arvid Gumelius, Stockholm	1	1883	KB
Löjtnant A. F. Gussander	2	1826—86	Stockholms-Tid- ningen 13/6 1927
Fröken A. Gussander	1	1869	Stockholms-Tid- ningen 13/6 1927
Göteborgs Handelstidning	1	1872	GSB
Herr C. M. Hallbäck, Malmö	1	1868	KB
Redaktör S. A. Hedlund, Göteborg	7	1872—76	GSB
—»—	1	1873	KB
Herr W. Karström, Göteborg	1	1868	KB
Överbibliotekarie J. E. Klemming, Sthlm	7	1876—86	KB
Krigsvetenskapsakademiens sekr., Sthlm	1	1876	KVA
Herr Axel Krook, Göteborg	1	1868	KB
Prof. C. W. Linder, Lund	4	1868	KB
—»—	3	1868	LUB
Prof. D. G. Lindhagen, Stockholm	1	1880	KB
Herr A. W. Malm, Göteborg	1	1872	KB
Greve Chr. R. L. Manderström, Sthlm	1	1869	KB
Prof. Axel Möller, Lund	2	1869—70	KB
Grevinnan Hedda Mörner, född Ericson	1	1881	KB
Herr Gustaf Nerman, Stockholm	1	1871	KB
Herr T. Nyberg, Långbanshyttan	1	1867	KB
Brukspatron Chr. Nygren, Stockholm	1	1865	KB
Riksarkivarien Clas T. Odhner, Sthlm	8	1868—81	SLA
—»—	1	1881	KB
—»—	1	1878	NM
Fru Carolina Odhner, född Ericsson	1	1852	RA Sjöholms auto- grafsamling
—»—	4	1863—70	SLA
—»—	3	1864—65	KB
Fröken Mina Odhner	9	1865—71	SLA
—»—	7	1865—71	KB
Prins Oskar	1	1866	RA Sjöholms auto- grafsamling
Konung Oskar II	1	1881	KB
Friherre F. W. von Otter, Stockholm	9	1879—84	KB

	<i>Antal</i>	<i>År</i>	<i>Förvaras</i>
Greve Piper, Stockholm	1	1862	KB
Greve Baltzar von Platen, Stockholm	19	1863—69	KB
—»—	2	1866—67	SlA
—»—	1	1867	RA Ericssbergs auto- grafsamling
Grevinnan Louise Posse, född von Platen	1	1870	Baron Fr. W. Bennet, Lidingö
Herr C. F. Ridderstad, Linköping	1	1867	KB
Greve Adolf von Rosen	97	1827—86	GSB
—»—	6	1850—51	RA von Rosens samlingar
Fru Johanna Maria Robsahm	1	1863	Fru Torborg Dahlin, Katrineholm
Herr Mauritz Rubenson	1	1869	GSB, M. Rubensons brevsamling
Ing. C. P. Sandberg, London	1	1875	KB
Mr. John Sargent	1	1888	NM
Kommendörkapten A. C. Schönmeyr	1	1880	f.d. envoyé A. C. Schönmeyr, Sthlm
Mr. Sibbon Esquire, Washington	1	1855	RA
Norske Statsministern Staug	1	1865	KB
Major S. M. Stjernsvärd, Stockholm	3	1868	KB
Fru Gabriella Söderqvist	3	1869—70	SlA
—»—	2	1869—70	KB
Herr Charles Tottie	1	1832	GSB Allm. autograf- samlingen
Fru Sophie Trotzig, född Odhner	13	1874—88	KB
—»—	12	1873—88	SlA
—»—	3	1872—82	NM
Fröken Sofia Trotzig	1	1881	KB
Greve Carl Wachtmeister, Stockholm	1	1869	KB
Ing. W. Wenström	4	1858—63	TM
—»—	2	1867	KB
—»—	1	1858	UB Barthelonska autografsamlingen
Fil. Dr M. Wiberg (avskrift av S. A. Hedlund, Göteborg)	1	1868	GSB
Kungl. Vetenskapsakademiens sekr.	1	1863	VA
Baron N. V. af Wetterstedt, Washington	1	1867	KB
Statsrådet Greve G. F. Wirsén	2	1826	RA Wirsénska saml.
Herr Richard Åkerman, Stockholm	1	1879	KB Sv. autografsaml.

Följande förkortningar har använts:

Kungliga Biblioteket	KB	Göteborgs Stadsbibliotek	GSB
Riksarkivet	RA	Norrköpings Stadsbibliotek	NSB
Kungliga Vetenskapsakademien	VA	Universitetsbiblioteket, Uppsala	UB
Krigsvetenskapsakademien	RVA	Universitetsbiblioteket, Lund	LUB
Nordiska Museet	NM	Släktarkiv	SlA
Tekniska Museet	TM		

Tabell 3. Medlemmar av John Ericssons släkt, som inneha brev från honom.

	<i>Antal</i>	<i>Till följande personer</i>
Fru Hedvig Boy, Saltsjöbaden	10	Brorsonen John Ericson
—»—	8	Brodern Nils Ericson
Fru Carola Goldkuhl, Lidingö	2	Systerdottern Mina Odhner
—»—	1	Systerdottern Sophie Trotzig
—»—	2	Greve Baltzar von Platen
Fru Margit Hede, Stockholm	1	Modern Sofie Ericsson
—»—	4	System Carolina Odhner
—»—	7	Systerdottern Mina Odhner
—»—	3	Systerdottern Gabriella Söderqvist
—»—	11	Systerdottern Sophie Trotzig
Agronom Clas-Erik Odhner, Danderyd	8	Brorsonen Clas T. Odhner

De flesta breven äro från 60—70 och 80-talen. De förvaras i släktarkiv och kunna vid anmaning bli tillgängliga på KB.

